

skabes et Modsætningsforhold mellem Skattelegningsapparatet og Befolkningen, som er adskillige Gange større, end det er nu, og det behøver i Virkeligheden ikke at blive større. Det er en ganske naturlig og rimelig Ting, at Befolkningen holder paa dette, at ved Skattelegningen skal der tages rimelige Hensyn til de praktiske Forhold, og de særlige Forhold i vedkommende Skatte-kreds, som Mænd tagne ud af Befolkningen kender, men som en Kontorchef fra København, der arbejder efter en Lineal, ikke kan kende og tage tilstrækkeligt Hensyn til. Der er ingen, der i højere Grad end jeg har holdt paa, at man skal søge at gennemføre dette, at Folk kommer til at betale den Skat, de skal, at Skatteyderne bliver stillet lige, alle Forhold tagne i Betragtning, og at ingen kan snyde sig fra sin Skat. Derfor har jeg ogsaa de 4 Aar, jeg var Finansminister, billiget, at Landsoverskatteraadet kritisk gennemgik Ligningerne, og har ikke fundet Grund til at holde min Haand over nogen, som faktisk havde opgivet for lidt i Skat. De Folk maatte finde sig i, at de saa ikke alene kom til at efterbetale Skat, men ogsaa kom til at betale Bøde. Men der er ingen Tvivl om, at den kritiske Gennemgang, der er foregaaet, de Erfaringer, der er høstet derigennem, vil paavirke Ligningsarbejdet Landet rundt og efterhaanden gøre, at de Fejl, der mulig kan have været i Skattelegningen, bliver rettet, og navnlig gøre, at Folk bliver bange for ikke at selvpogive i Overensstemmelse med Virkeligheden. Det tror jeg ikke, der skal være det mindste i Vejen for. Derfor behøver man ikke at indsatte dette bureaukratiske Ligningsapparat.

Den højtærede Finansminister sagde med Hensyn til Skat af Skatten, at det var kun de højere og højeste Skatteydere, for hvem det betød noget. Nej, desværre, deri har den højtærede Finansminister saa ganske Uret, for baade Statsskatten og ikke mindst Kommuneskatten er steget saa højt, at det for mange jævne Middelklassefolk paa Land og i By spiller en overordentlig stor Rolle, om de kan fradrage deres Skat for det foregaaende Aar; og navnlig hvor denne Skat et Aar paa Grund af særlige Omstændigheder har været særlig høj, indtræder det, jeg sagde i Forgaars, at det, at Skatten overhovedet kan bæres, beror derpaa, at man har Ret til at foretage dette Skattefradrag. Der vil komme en Mængde Tilfælde, hvor den højtærede Finansminister vil se sig stillet overfor særdeles pinlige Forhold, hvis denne Ret falder bort. Men jeg føler mig ganske overbevist om, at det faar han

aldrig den danske Rigsdag til at vedtage. Han faar aldrig den danske Rigsdag til at gaa ind paa det Princip, at man skal betale Skat af en Indtægt, som har været Nul eller minus.

Hvad nu Forhøjelsen af Skatten paa Finansloven angaar, saa tror jeg ikke, jeg behøver at sige synderlig mere end, hvad jeg sagde forleden Dag. Jeg forklarede, hvorfor jeg havde sat denne ekstraordinære Bestemmelse ind i Skatteloven af 1922. Jeg er ikke nogen Ynder af Lovgivning paa Finansloven, og jeg mener, at vi i det konstitutionelle Livs Sundheds Interesse bør holde os derfra. Ogsaa for at undgaa Finanslovkonflikter skal vi saa vidt mulig holde os fra Lovgivning paa Finansloven. Naar jeg undtagelsesvis satte den Bestemmelse ind, var det, fordi vi stod overfor en Undtagelsessituation, overfor dette, at paa Grund af Statsudgifternes vældige Stigning under Krigen og efter Krigsaarene og paa Grund af den Følge, som den økonomiske Krise havde, nemlig at Formue- og Indkomstskatten og navnlig Selskabsskatten gik saa overordentlig stærkt ned, var det nødvendigt at komme ind paa højere Skattesatser, end jeg paa nogen Maade anser for heldigt og i Længden taaleligt for det økonomiske Liv her i Landet. Meningen med den Bestemmelse, jeg her fik sat ind, var netop den at udtrykke dette, at det maa kun betragtes som noget rent midlertidigt, at der skal svares Skat efter saa høje Satser, at det er noget, vi snarest muligt skal bort fra, og for at kunne komme bort fra det uden noget stort Apparat indsatte vi den Bestemmelse, at Satserne kunde bestemmes paa Finansloven.

Men fuldstændig anderledes stiller det sig med en Forhøjelse af Skatten, thi at gaa til en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten vil jeg betragte som noget, der gaar saa stik imod alle Næringslivets Interesser her i Landet, al sund Økonomi her i Landet, og som noget, der ganske sikkert ogsaa vil fremkalde stor Strid, saa at det ikke bør indføres paa Finansloven, men kun — hvis det absolut skal ske — maa ske ved særlig Lov. Der er ikke Tvivl om, at en Bestemmelse om, at man paa Finansloven kunde uden videre forhøje Indkomstskatten og Formueskatten, vilde være en Kilde til evindelige Finanslovkonflikter, som til syvende og sidst heller ikke vilde være behagelige for den høje Regering.

Den højtærede Finansminister sagde, at jeg var kommet ind paa hvert Aar at fremsætte nye Skattelovforslag. Ja, det var en Følge af Indkomstskattens kata-